

Havkajaktur fra Skive til Jenle

Lørdag den 5. september 2009 skulle vi efter planen tage en tur Jegindø Rundt. Jeg havde dog taget mig den frihed, at ændre turmålet til Doverodde, men på grund af dårlig vejrudsigt med vindstød fra vest og nordvest på op til 15-16 sekundmeter, sendte jeg fredag aften en mail til de tilmeldte deltagere om, at jeg i stedet ville foreslå en tur fra Skive til Astrup Vig, hvor vi så kunne holde frokostpause ved Jeppe Aakjærs gård, Jenle.

Lørdag morgen var vejrudsigten ikke blevet meget bedre. Den varslede regn stort set i al den tid, vi skulle være på vandet. Men alle fem deltagere mødte op i Pagaj kl. 08.00. Jeg nævnte muligheden for, at vi kunne tage morgenkaffen i klubhuset, og derpå tage en tur på åen med efterfølgende frokost i klubhuset, men ingen stemte for den plan. Så vi læssede kajaker og grej, og skulle lige til at køre, da Ulrik fik en opringning om en læk radiator. Der røg turen for ham. Som De Nattergale siger: "Man har da heller aldrig andet end bøv! med det centralvarme ..".

Turen til Skive var hurtigt overstået, og vi fandt en parkeringsplads nord for sejklubben, der var bord og bænke, ikke ret langt til vandet, og så var der næsten læ fra de høje træer ved Resenlund. Der slog vi os med, og fik morgenkaffen før afgang. Et vildfarent vindstød var pludselig lige ved at rydde bordet, men det bidrog kun til morskab, og vi var så heldige, at det var tørvejr under morgenkaffe og klargøring.

Snart gik det nordpå, og vi fulgte planen om at ro helt inde ved kysten for at opnå mest læ for den kraftige vind. Vi var ikke kommet ret langt før regnen begyndte. Vi var dog ikke de eneste på vandet. Ud for Hagenshøj var et mindre selskab af sted i kanoer. Da vi halede ind på dem, kunne vi høre, at nogen af dem "snød", for der var en umiskendelig lyd af en påhængsmotor. Den stammede fra to kanoer, der var surret sammen og forsynet med hele to påhængsmotorer – underligt. Måske var det noget med en polterabend. De var i hvert fald ikke ude for at ro, og de bød os da også på en enkelt genstand, hvilket vi høfligt afslog. Der var jo fugt nok omkring os.

Hver gang vi var ud for et å-udløb eller end anden lavning i kystlinjen, kun vi mærke den kraftige vind, og Valleyerne, kæmpede en del for at holde kursen. Flere gange aftalte vi, at ro lige mod vinden, indtil vi var inde, hvor pagajen skrabede bunden. Regn og vind var der masser af, men heldigvis også et godt humør – måske fordi vi følte os lidt "seje". Ved Lyby Strand holdt en bil med viskerne i gang, og vi talte om, at de to i bilen sikkert tænkte: "Gale mennesker – hvad laver de i det vejr". Vi vinkede til dem og de kvitterede med et vink til "de gale".

Henne ved restauranten på Lyby Strand var der en ca. 100 meter lang badebro, som kun var ganske få centimeter over vandfladen. Der var meget høj vandstand, hvilket vi også så i Karup å, som vi kørte over på vej til havnen. Syd for badebroen var der lagt en række bøjer ud, og vi spøjte med, at der sikkert var net under, og at det var for at holde hajerne væk fra de badende. Nå men vi måtte for en stund slippe den skærmende kyst for at runde badebroen.

Derpå passerede vi to markante skrænter. Den ene bestod af sand, og den var godt hullet af digesvaler. Et sted stod sandet som en lodret væg, og vi blev enige om, at det sand må været presset meget hårdt sammen af isen i sin tid. Den anden skrænt var som et halvt "jordfaldshul", altså som om jorden dybt nede var kollapsede, og fjorden derpå havde ædt, den ene halvdel. Ud mod vandet var den bare skrænt næsten sort, og tæt på kunne det godt ligne en klippe. På hjemvejen mødte vi tre damer, som var ude for at samle specielle sten på skrænten og i vandet uden for.

Derpå nærmede vi os Grønning øre, som er en sandodde, der strækker sig næsten 800 meter ud fra kystlinjen. For ikke at få alt for meget sidesø, begyndte vi at ro ud mod spidsen af odden. Samtidig gjorde en kraftig byge længere sydpå, at vi fik godt med heftige bølger at ro i. Men vi kom alle fire fint rundt, og kunne så vende næsen op i viden og ro ind i læ igen ved sommerhusene på Grønning Strand.

Nord for sommerhusområdet var kysten skovklædt, og vandoverfladen var helt blank. Et stykke henne på nogle træer, som var væltet ud over vandet, så vi seks hejrer. De lettede selvfølgelig da vi nærmede os, men et flot syn var det. Derpå rundede vi en lille bådebro neden for en anden sommerhusbebyggelse, og nu fik vi et par enkelte solstrefj. Oppe mod nordøst kunne vi se færgen, der var på vej mod Hvalpsund, og mod øst kunne vi se ind over Jelse Odde og ind i Lovns Bredning.

Men vi skulle jo op og besøge Jeppe Aakjær, så vi fortsatte op i Astrup Vig. Jeg vidste jo, hvor Jenle skulle ligge, så jeg udpegede jo hurtigt stedet, hvor jeg mente, at Jeppes grav var, og straks derefter måtte vi jo kunne se op til Jenle. Men nej. Vi fortsatte så langt mod nord som Astrup Vig tillod, stadig uden at se Jenle. Vi opdagede så, at en lille å, der kom nordfra, var så vandfyldt, at den gav adgang til engen nord for Astrup Vig, og derfor roede vi endnu 100 meter nordpå. For Jenle måtte vi da se. Det var lidt sjovt at ro rundt på den oversvømmede eng. Men synet af Jenle fik vi ikke. Vi aftalte derfor at ro tilbage til en rød stimarkeringspæl, som vi havde set 10 minutter før, og vi søgte derfor andre "græsgange", og fandt igen ud i Astrup Vig. Vi fandt markeringspælen, og der mellem træerne var der det flotteste kig op til Jenle. Vi havde bare vendt ryggen til, da vi roede forbi. Enkelte deltagere spøjte med, at jeg bare kaldte ejendommen for Jenle, fordi nu var der et hus, som måske godt kunne ligne.

Nu var det frokosttid og tørvejr, og vi fulgte stien ind gennem skoven og op til skovkanten lige neden for Jenle. Der fik vi en velfortjent frokost. Der var læ, og solen tittede også frem ind imellem, og vi havde faktisk tørvejr resten af dagen.

Efter frokost fandt Bent den korteste vej – over stok og sten - tilbage til stranden, og snart gik det sydpå igen. Vi havde talt lidt om de heftige bølger ved Grønning Øre, som vi nu skulle op imod. Vi havde også talt om, at jeg kunne tage en Valley på slæb, så vi sikrede, at den ikke blev taget af vinden, og sendt over mod Lundø. Marianne meldte sig til at gøre forsøget, og det gik rigtig fint. Jeg hørte godt, at Bent og Gert opfordrede hende til at tage den med ro og lade mig slæbe, men sådan er Marianne ikke. Inde i læ riggede vi slæbelinen af igen, og så gik det – helt kystnært – tilbage mod Skive. Helt kystnært var taget så bogstaveligt, at jeg kunne sidde i kajakken og plukke dejlige mirabeller, og enkelte steder måtte vi reagere hurtig for at undgå at komme til at hænge på store sten, som lå i vandet.

På vejen hjemad konstaterede vi igen, at vinden breder sig ud i vifte, hver gang kystlinjen gav den lov. Snart havde vi modvind, snart medvind. De sidste par kilometer ind til Skive forgik i medsø. Bent og Gert søgte sammen lidt længere ud fra kysten, og de fik også fornøjelsen af at ride på nogle gode medsøer. De landede lidt før Marianne og jeg. De strøg lige op på stranden, men da Bent tog sit spraydeck af, så en kraftig bølge sit snit til at lægge sig til hvile i hans cockpit – selv om han ikke var steget ud. Igen et godt grin.

Vi fik ret hurtigt rigget af, læsset kajakker og vendt næsen hjemad. Godt trætte efter en af de bedste regnsvejsdage jeg længe har haft. Turen var ifølge Gerts gsp på 26,5 km, og deltagerne var Marianne, Bent, Gert og undertegnede. Billeder fra turen kan ses på Pagajs hjemmeside under "fotos".

Tak for en god dag – Mange hilsner fra

Ole